

שמועה רביעית חמישית – שנה שלישית - שיעור 24א - בירור השם בתיבת "שמע"

הארות הז"ת והשיר

בכוונות המילים "שמע ישראל", יש חיבור של המלכות "שם" לע' האלוקית, ויש חיבור של הז"א ה"שיר" שהוא תנועת הרוח אל אבא "אל". השיר בגבורה האל בחסד. זוהי התנועה היסודית. הבינה נקראת ע', כי היא כנגד הז"ת של אמא, שאותם אנחנו רוצים להאיר אל תוך המלכות. היא עצמה ספירה אחת, וחשוב לנו להאיר בה את היכולת לעמוד ולגדול לכל הז' מידות.

והטעם הוא לפי שמלי נקרא שביעית בערך הז' קצוות

למה אנחנו ממשיכים לה ז' תחתונות?

*ולכן היא צריכה לקבל מן ז"ת דאימא שאח"כ תוכל להזדווג עם ו"ק ז"א שהם סוד אות ו'
כנודע אבל ישראל שהוא ז"א איננו צריך לקבל רק מן שי"ר אל שהם חו"ג דאבא שהם ב'
קצוות הראשונים כי כבר יש לו ו"ק ולכן יספיק לו במה שיקבל שפע מן ב' קצוות ראשונות
אבל המלי שהיא שביעית צריכה לקבל מכל השבע קצוות.*

הז"א הוא כבר ו"ק, הוא רק מקבל כנפיים, את היכולת, התנועתיות של השיר אל שמקושרת לשמות מ"ב. המלכות עצמה, שהיא רק מלכות, צריכה לקבל מכל הז"ת כדי שגם היא תוכל לעמוד מולו בגדלות ולא להיות רק ספירה אחת. הוא כבר ו"ק אבל היא עדיין רק מלכות. עכשיו היא בעצם נשלמת בדוגמתו להיות גם כן, ז"ת. עכשיו אפשר לראות שהוא נכלל בו"ק דאבא והיא נכללת בז"ת דאמא.

ישראל עלה במחשבה תחילה. בתוך אבא יש בקשות חיים של רוח שרוצה להופיע, ובתוך אמא יש בקשה של הופעת התגלות. אלה הילדים שטמונים בהורים. הזו"ג טמונים באבא ואמא. בתוך אבא טמון הז"א ובתוך אמא טמונה הנוק', במובן מסוים כהתגלות שלה. הז"ת של אמא היא כנגד המלכות, והו"ק של אבא הוא כנגד ז"א. כשהז"א נכלל בו"ק של אבא, זה בחינה שנקראת "ישראל עלה במחשבה תחילה", הוא עולה באבא, שהוא המחשבה. וחושף את ישראל שמסתתר שם.

כשהילדים נכללים בשורשם, בילד שבהורה, הם יכולים לעורר את המ"ן של ההורים. הילד שבהורה זה הז"ת שלו. הילד שבהורים מתעורר מכוח זה שהילדים שלהם עולים בהם. כשהמלכות נכללת בז"ת, וכשז"א נכלל בבחינת הו"ק דאבא זו עליה פשוטה שמעוררת את הילד שבהורה. ההורים יתלבשו עם הז"ת שלהם בתוך הילדים. הם יחיו את הילד שבהם דרך הילד שלהם. זה יותר פנימי, ועדין. זה הרעיון של התלבשות, שהז"ת של ההורה נכנס בתוך הילד ומתבטא דרכו, מופיע דרכו. כאן, במקום שההורה ירד לתוך הילד, הילד עולה לתוך ההורה ומעורר בתוכו את הב"ן שעלה במחשבה.

כל מה שהז"א יצטרך בשביל לעלות, זה רק את החו"ג דאבא, זה כבר ייתן לו את הכנפיים לעליה. הנוק' צריכה לקבל הארה מכל השבע תחתונות, כדי שהיא תוכל לעלות, וגם כדי שהיא תוכל לגדול ולהזדהות עם כל הז"ת דאמא. כשז"א עולה מ"ן הוא נכלל שם, הוא מזדהה שם. הוא צריך את המסוגלות לעלות לשם. זה יעשה ע"י הו"ק, על ידי הארת חו"ג דאבא, שתינתן בו.

הארית הע' – שם ב"ן - כוח המ"ן

הארית הע' נושאת בתוכה בחינה של העלאת מ"ן. כוח לקבל העלאת מ"ן. כוח להעלות מ"ן. כדי שזו"נ יעלו, הם צריכים כוח עליון שירד מלמעלה וייתן להם את הכוח לעלות. כדי שהם יוכלו להעלות מ"ן בהמשך. הכוח הזה שהם צריכים לקבל מלמעלה הוא שם ב"ן שטמון בתוך אמא. הוא חלק מהארית התדיר שקיימת בתוך המציאות, בתוך הז"ית של אמא שמתפשטת. כלומר, בתוך הז"יא והנוק' יש בחינה של מ"ן תמידי.

*והנה ביאור זה הע' יותר מפורש יובן במש"ל כי היא מקבלת עתה מזווג או"א שהוא לחיות
העולמו' הנה מ"ן של הזווג ההוא הוא שרש אל שם ההויה בגי' ב"ן אשר מקומה בז"ית
דאימא ומן ההויה ההיא דב"ן היא מקבלת עתה כדי שיהיה לה כח אח"כ להעלות מ"ן,
ולכן גם ההארה שלוקחת עתה היא מן מ"ן דוגמתה ג"כ כפי מה שהיא עתה צריכה
להעלות כי כיון שהיא צריכה להעלות מ"ן לכן צריכה לקחת הארה מן שרש מ"ן העליונות,*

אנחנו צריכים להמשיך את הישמע', את הע' לשם. זה כדי לתת לה כוח להעלות מ"ן. כדי שלמכות יהיה כוח להעלות מ"ן היא צריכה לקבל כוח משורש המים נוקבין. אמא היא השורש של המים הנוקבין של נוק', לכן היא צריכה לקבל מ"ן כדוגמתה. זה ייתן לה את הכוח להעלות מ"ן בהמשך.

זה מזכיר את מה שלמדנו בשמועה ראשונה- אמרה שבת לפני קודשא בריך לכולם יש בן זוג ולי אין בן זוג. אמר לה כנס"י היא בן זוגך. האר"י מסביר שלמכות אין כוח להעלות מ"ן. אומר לה הקב"ה: לכי לכנס"י, הבינה, וקחי ממנה כוח להעלות מ"ן.

יש בחינה דומה. כדי שהנוק', מלכות, תוכל להעלות מ"ן היא צריכה לקבל מאמא, משורש המים הנוקבין, כוח להעלות. עד עכשיו חשבנו שהע' שמתפשטת, ז"ית דאמא שמתפשטות, שאותם אנחנו מאירים למלכות, הם שבע ספירות של אמא כפול עשר. אבל כעת מתברר שזה משהו אחר. אם ניכנס פנימה מתברר שהע' האלה הם בעצם שם ב"ן.

יש פה מעבר. ז"ית של אמא זה שם ע'. אבל הע' הזה הוא שם ב"ן. שם ב"ן היא חמש פעמים יד, חמשת הידות של אמא שניתנות למלכות, בגימטרייה ע'. הע' שממשיכים זה גם שבע כפול עשר, אבל גם חמש כפול ארבע עשרה (יד). זה מה שאנחנו ממשיכים למלכות, לתת לה כוח להעלות מ"ן.

המעבר מז' ספירות של אמא, כשבעים, לה' ידות הוא ההתגלות של אמא שיוצאת מהמרחב הבינתי שלה, שם אהיה, והג"ר שלה והולכת ומתפשטת לתוך ז"ית. היא עושה את זה מסיבה מסוימת. חסר לה משהו, היא מבקשת לגלות משהו, יש מלכות בתוכה שרוצה להופיע. בקשה פנימית שחסרה לה ומניעה את כל ההתפשטות שלה בז"ית.

הארית ע' – שם ס"ג

באופן בסיסי הג"ר של אמא הוא שם אהי"ה במילוי יו"דין. הז"ית שלה יהיו שם הוי"ה דס"ג. נכון שזה שם גם אלוקים ועוד שמות. יש בחינות שונות שאפשר לדבר עליהן. אבל בצורה הכי פשוטה הג"ר של אמא זה אהיה, הז"ית שלה זה שם ס"ג. ההיגיון הוא שהאהי"ה זה הראש, הפוטנציאל שרוצה להיוולד, ושם הויה הוא התהוות וההתממשות שלו. היכולת לממש את האהיה שבי. בשביל לממש את האהיה שבי אני צריך שם הויה. שם הויה של שם ס"ג הוא חלק מהתנועה שזורמת בתוך הז"ית.

עוד תכוין באות ע' פני ג' והוא אל כללות ז"ת דאימא והנה הם רמוזים בשם ס"ג כי גם הוא סודו ע' דהיינו ס"ג עם י' אותיותיו הרי ע"ג תסיר ג' ישאר ע'.

השורש של שם ס"ג הוא שם אל. את השורש לא מגלים עכשיו, הוא לא מתפשט, רק שאר הגילוי של האור של השם יוצא. מתוך הע"ג תורידו שלוש, אתה חוזר לע'. זה מה שאנחנו ממשיכים. את השורש נקבל כשנגיד את המילה אחד. במילה אחד, בקריאת שמע, מה שהחסרנו פה, מופיע.

כשאני מסתכל על ז"ת אני יכול להסתכל על שבע ספירות כפול עשר. אני יכול לראות שם ס"ג. כי אמא זה אהי"ה וס"ג. בגימטריה דר"ך.

אהי"ה זה הג"ר דאמא במילוי יודין. שם ס"ג זה ההתפשטות שלו. המילה ס"ג זה גם מלשון לשים גבול, כמו גדר, סיגים, היכולת לגדר את המציאות, וגם היכולת לקחת את האהי"ה ולהפוך אותו לתנועת התהוות. האר"י מביא בשער רוה"ק, שקס"ה וס"ג ביחד זה גימטריה דר"ך. 'הנותן בים דר"ך'. היכולת לקחת את החיים ולהניע אותם בתנועות זרימה.

בין שם ב"ן לשם ס"ג

אבל, למדנו שבחלק הזה של ק"ש, בתדיר, מעלים שם ב"ן. וביה' אחד', אז יעלה המ"ן בשם ס"ג. אז למה פתאום אנחנו אומרים ששם ס"ג מופיע פה? שם ס"ג צריך להגיע כשעושים את הייחוד הפנימי. לא את הייחוד החיצוני. שם ס"ג מופיע כאן כי בתוך הז"ת של אמא, האנרגיה שזורמת מבחינה התהוותית, היא שם ס"ג. אבל המ"ן שיש בתוכו, זה שם ב"ן. נכון ששם ס"ג זורם פה אבל זה לא אותו אני אעלה. אני אעלה מתוכו, את האנרגיה הפנימית שלו, האנרגיה של שם ב"ן.

יש תנועה של התהוות והתגלות, אבל מה שמניע אותה, הבקשה הפנימית החסרה שלה, היא אנרגיה של שם ב"ן. למרות שזו אמא שמופיעה, מה שיותר בא לידי ביטוי זה לא הנשמה של אמא, אלא הנפש דאמא. מאחורי כל שם ס"ג מסתתר שם ב"ן. אפשר לראות את זה בצורה פשוטה באוצרות חיים. באוצרות חיים, בהתחלה היה רק ע"ב ס"ג, ואז שם ס"ג נשבר, אורות העיניים יצרו שם ס"ג ואז הם נשברו.

כשהם נשברו הם הפכו לשם ב"ן. בעצם, מאחורי ההתגלות הנשמית מסתתרת שם גם בקשה נפשית. הבחינה של הנפש שבנשמה. הנפש שבנשמה לא באה לידי ביטוי. אבל היא שם, היא מניעה ודוחפת את תהליכי ההתהוות, ההתגלות וההתגשמות של הנשמה. אמא היא אור נשמתי של העוה"ב, אבל משהו דוחף אותה לברוא את העוה"ז, להתגשם אל תוך המציאות וליצור את עולמות הבריאה, היצירה והעשיה.

יש משהו בעולם הנשמתי שלא מוצא את השקט שלו עד שהוא לא מתממש בעוה"ז עם כל המסעות שלו. הבקשות הנשמטיות מתגשמות אל תוך המציאות ובמרחב של חיצוניות העולמות, של התדיר, הן הופכות להיות בקשות נפשיות. שבתוכם מסתתרת בקשה נשמטית. בתוך הבקשה הנשמטית הזו מתברר שיש תנועה נפשית, שהיא יותר דומיננטית מהיכולת של הנשמה לומר את עצמה. הנשמה עדיין לא אומרת את עצמה בצורתה השורשית, אלא היא מדברת דרך, את, השפה הנפשית. גם כאמא, היסוד שלה, הצורך שלה, זה להביא ילד. זו הנפש שטמונה בתוך בנשמה.

זה חלק מהסיבה המרכזית להיותנו פה. הסיבה שנבראנו לתוך העוה"ז בצורה גשמית. הנפש של הנשמה הרגשה

שלהיות נשמה זה לא מספיק. היא זקוקה להתממש ולהתגשם בשביל להצליח לבטא את הכמיהה החסרה שיש בתוכה. לכן אנחנו פה. אחרת היינו נשארים שם, כהופעה נשמתית בלבד. בתוך ס"ג, בתוך ז"ת דאמא בעצם מסתתרת אנרגיה של שם ב"ן. זה הפרדוקס שקיים פה. מדברים על אמא, על אור עוה"ב, אבל לנפש שלנו, למלכות, לשם, יש שם ב"ן. אנחנו רוצים לתת לה את השורש של השם ב"ן, להאיר בה את השם ב"ן, שיהיה לה כוח לעלות לשורשה. תן לה את השם ב"ן השורשי. השורש של שם ב"ן באמא הוא בתוך שם ס"ג.

בשמועה ראשונה, זה השורש של רוחא דשביק של אבא. בנימין הצדיק שבאמא. בנימין הצדיק שבאמא ניתן מהרוחא דשביק שאבא נתן בה. פטר כל רחם. אם ניקח כדוגמה את הבקשה לאהבה ואחדות. בתוכם מסתתרת אנרגיה של חסר. חסר שמבקש לבטא, לממש ולהגשים את האהבה הזאת. זה שם ב"ן שמסתתר שם, הנפש שטמונה בתוך הנשמה.

אבל, הרבה פעמים מה שיקרה שאחרי שזה יתגשם, האור הנשמתי יסתלק, ונישאר רק עם החסר. רק עם הבקשה או רק עם התשוקה. האהבה הסתלקה. בשלב ב', יכול להיות שאני אזהה שבתוך התשוקה יש בקשה לאהבה. בקשה נשמתית, עדינה יותר, אינטימית, שטמונה שם. אני אחזיר את הנפש שהתגשמה לה, לגעת בנפש שבנשמה, שגנוזה בה. הנפש שבנשמה היא כבר עכשיו הנפש דנשמה שבתוך הנפש. זו הבחינה של כלת משה שבתוך המלכות בשמועה ראשונה.

השורש של אותה בקשת האינטימיות שטמונה בתוך הנפש, אותה הרגשת האהבה שטמונה בתוך התשוקה, זו היא התשוקה שהיתה כלולה בתוך האהבה. הנפש היתה כלולה בתוך הנשמה, שבכלל מה שהיא השתוקקה זה "יישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין". יין זה השבעים שמות של הקב"ה. הע' רברבא של אמא, שם עקדתם.

אפשר לראות את ההתגלגלות ברצוא ושוב. איך מתוך הנשמה, מתוך האהבה, עולה הבקשה החסרה להתממש ולהתגשם, היא יורדת לתוך המציאות ומופיעה את עצמה. אח"כ יש תהליך גניזת האור ואנחנו נשארים רק עם החסר והגוף. ואז יש התעבות של המציאות, ואז יש חזרה לגילוי האור הגנוז, שזו התשוקה. מתוך התשוקה אנחנו חווים את האהבה ואת הבקשה לאחד, והיא מעלה מ"ן לשורשה שזה התשוקה שגנוזה בשורשה לאמא, לאהבה נשמתית ושייכות עצמית. שהיא בעצם מעבר לגוף.

זו תנועה נשמתית, שרוצה את מקורה. זה לא הנפש בנשמה. זה הנשמה עצמה שמבינה שכל כולה, כל מה שהיא, היא גילוי של אבא. זה לקחת את זה עוד צעד, גדול וכולל יותר. על כל הקומה שלי. לא הנפש שבנשמה מניעה אותי עכשיו, אלא כל הנשמה שלי. כל מי שאני הוא רצון להופיע ולהיות שם קדוש ולא שם גדול.

זה על רגל אחת סיפור הבריאה. תמצאו את זה כל פעם, בצורות אחרות, את תהליכי ההתגלגלות הזאת. איך שם ס"ג הופיע. הוא התחיל מהרגליים ועוד לא היה שם ב"ן ואז עולה אור חוזר מלמטה למעלה אל העיניים, מתחילים להיווצר תהליכי יצירה של העולם, זה מסתלק, נשבר, ואני נשאר רק עם שם ב"ן. את השם ב"ן הזה צריך להחזיר לשם ס"ג. זה באוצרות חיים. פה זה יותר ברור ופשוט.

המלכות היא נפש ואני רוצה להאיר בה את שם ב"ן השורשי, שטמון בע' של אמא, שזה שם ס"ג, שבתוכו יש שם ב"ן. ה' גבורות, שזה סוג של דעת. אנרגיה של דעת שזורמת בתוך הגוף, בתוך הז"ת. אנרגיית הדעת, זה ה' גבורות, ידיים.

בכל אחת מהה' גבורות יש ה' גבורות. כל גבורה כלולה את כל הגבורות כולם. זה שבעים גבורות. האנרגיה של

החמש ידיים יוצאת מושרשת כולה בהופעת שם ב"ן העליון. קח את זה ותאיר את זה לשם ב"ן למטה. תאיר את זה כהארת שם ב"ן למלכות שטמונה מסתתרת בתוך התדיר, כל הזמן. ברצונות שלנו לאכול, לשתות, בכל תשוקות החיים שלנו, טמונה בקשה נשמתית, טמונה נפש נשמתית. יש לי חיבה יתרה אליה, היא נפש דוד המלך, שמושרשת בנפש של הנשמות, בעומק. כבקשה שמצד אחד יורדת אל תוך העולם ויכולה ללכת פה לאיבוד, אבל השורש שלה באותה בקשת נפש נשמתית של העוה"ב, שנגזת בתוך המציאות ואותה צריך לחשוף ולהופיע.

יש צד מסוים שרואים אותה גם בתור הי' האחרונה של שם סג. יהו"ה. בסוף שם ס"ג יש יו"ד. היוד הקטנה שמסתתרת גם בתוך שם ס"ג, של בקשת חיים שטמונה שם, שדוחפת את המציאות הנשמתית להופיע, להתגלות, למלך.

כשהנפש, השם שלנו, יעלה בשורשו ויכלל עם עי' למעלה, ע"י אותם החמש ידות שירדו לו, והארת שם ב"ן שירדה לה השורשית, יתגלה לו השורש של שם ב"ן, והוא יעלה ויכלל שם. מה הוא ישלים באמא את הז"ית שלה. הענף עלה לשורשו. הוא בעצם ישלים ויעורר שם את המ"ן, את שם ב"ן שבשם ס"ג. את הנפש שבנשמה. שהיא בעצם סיבת כל ההתגשמות של המציאות הזו. זו הסיבה שאנחנו על הכיסא.

כל מסעות החיים שלנו בתוך התדיר. כל הסיבה שהאנרגיה הנשמתית הלכה להתממש בכל תהליכי הבריאה. זה בגלל הנפש שהיתה חסרה משהו. משהו לא מספיק בלהישאר אור. משהו שנשמה שכולה מלאה אורות, זקוק להתגשם, להתממש, לבוא לתוך הממשות של העוה"ז. זה הנפש של הנשמה שהתגשמה, התרוקנה לה, חזרה לגלות את האור הגנוז, וחזרה לשורשה. אני משלים את הנפש שבנשמה. כשאני משלים את הנפש שבנשמה, אני גם מעורר את השורש, וגם ממשיך בירורים.

אני מעלה את מה שירדתי לעולם הזה, כנפש דנפש, שמעלים את שורשו עכשיו, וממלא איזושהו חוסר שהיה טמון בכל המסע הזה שנעוץ סופו בתחילתו. תחילתו בסופו. סוף המסע חוזר לשורשו ומביא לשם אנרגיות נפשיות. האור הפך לחומר והחומר חזר לאור, ומעלה משהו מאיכויות החשוכות שהוא היה בתוכם אל השורש. זה ייתן נוכחות יותר חזקה לנפש שבנשמה, ומה היא מוסיפה לנשמה.

העוה"ז כביכול חוזר לעוה"ב ומשלים משהו בעוה"ב. אחרי שנמות הנפש שבנשמה שהיתה טמונה בתוך כל הקיום שלנו תיחשף ותעלה לשורשה. יש קונה עולמו בשעה אחת. ואז היא תשלים את הנפש שבנשמה שלי שהלכה ועשתה את כל המסעות האלה של הז"ית של אמא בתוך העוה"ז.

ה'אחר' שעולה בקריאת שמע

כשהמלכות תעלה ותיכלל בז"ית, היא בעצם אוספת משהו מכל המסע שלה אל השורש שלה. אנחנו לא עוסקים עכשיו בהעלאת מ"ן, בצורתה השלמה שתקרה ב'אחד'. אבל כן יש פה איזושהו סוג של העלאת מ"ן שגם מבררת את המציאות. אוספת את חרפתנו, שירדנו לתוך העוה"ז, לתוך תהליכי ההתגשמות האלו. ומשיבה אותה מחדש לשורשנו.

וביאור הענין הוא כי הנה המלי נקי שם והטעם הוא במה שהודעתיד כי כל האחוריים העליונים שנפלו בימי המלכים שמתו הנה אותם הביטולים שנתבטלו הם בחי המ"ן שאנו מעלים תמיד לתקנם כמבואר אצלנו וכל האחוריים ההם ירדו למטה עם המלכות ועתה עולים הם עמה וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא שם לפי שהאחוריים כולם הם במספר

רפ"ח.

1. שהם הויה דיודין בגי' ע"ב

2. והו"ה דס"ג אשר עם עשרה אותיותיה היא ע"ב.

3. והויה דמ"ה עם מספר ההויה עצמה שהיא כ"ו הרי ע"ב עם הכולל.

4. והאחוריים דהויה דב"ן דההין י' יהו ידוד הרי ע"ב. וסך ד"פ ע"ב הם רפ"ח ניצוצין הנז'

כל ע"ב, ס"ג ומ"ה וב"ן, מגיעים בצורות כאלה ואחרות לשם ע"ב. ארבע פעמים שם ע"ב זה רפ"ח בגימטרייה. רפ"ח ניצוצין. רוח אלוקים מרחפת על פני המים. מ"ת רפ"ח.

5. ואם תחבר בחי' הפנים דהויה דב"ן דמילוי ההין שהיא ג"כ גי' ב"ן

כל האחוריים האלה מתחברים לפנים של שם ב"ן.

יהיה הכל גי' ש"ם כי אלו הפנים הם הפנים כל האחוריים האלה מתחברים לפנים של שם
בנ. של המלכות אשר גם הם ירדו: והנה כל אלו הבחי' הצריכות להתמתק כולם מתחברים
במל' ונקרא שם על שמם ותכוין להמשיך אל זה השם אור מן העי' העליונה הגדולה שה"ס
הז"ת דאימא.

יש בחינה של מלכות כ'שם'. זה פשוט שהמלכות היא 'שם', 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'. השם הזה מקבל אור מהז' של אמא. העי' של אמא מאירה את ההי' ידות שזה הופעת הי' גבורות של יד, מתפשטת בכל הזה אנרגיה הפנימית של הנפש, של האנרגיות הנפשיות שטמונות בתוך הנשמה וניתנת למלכות ומעוררת בתוכה את השורש של שם ב"ן.

אבל כשהמלכות עולה, היא מעלה משהו איתה. השם לא עולה כמות שהוא, השם מעלה איתו את הסיפור הנפול שלו. ירדתי לעוה"ז, איבדתי את השם שלי במובן מסוים. אני כבר לא יודע מי אני בכלל. אני לא זוכר איך קוראים לי. כשאני חוזר להתכלל בשורשי, אני מעלה איתי את כל האחוריים של השמות הקדושים שנפלו בתהליך הבריאה אל תוך המציאות. יחד עם הפנים של המלכות. כל זה יעלה כשאני יעלה מ"ן.

כשאגיד 'שמע ישראל' ומתוך זה אקח כוח להעלאת מ"ן, ואני יעלה את עצמי מ"ן. יחד עם המ"ן שעולה, שזה השם ב"ן של הרוחא דשביק, אני לא עולה לבד. אני מעלה איתי גם את כל האחוריים שגנוזים בנשמת. את כל חויית האחור של הקיום. שהיא לא סתם אחור, אלא אחור שיש בו נפילה, ביטול, של שבעת מלכי אדום. את כל זה אני עכשיו מעלה מ"ן. אני משלים משהו במקור, באמא, בכוח הבריאה.

כשאמא בראה את העולמות בלי הארת אבא, היו את שבעת המלכים שמתו, ושבעת המלכים האלו מוצגים פה בתור הרפ"ח ניצוצין, האחוריים שהתבטלו של כל השמות הקדושים. הם עכשיו עולים, נכללים בשורשם ונמתקים.

התנועה של שמע ישראל, זה לא רק שמיעת הקולות הפנימיים של אמא, הכמיהה והגעגוע שבתוכם, והכוח

למצות בתוך כל העוה"ז את הבקשה הפנימית שלוקחת אותי אל המקור שלי, שהיא בסוף מה שנשאר מכל העוה"ז, הריח של העוה"ב. אלא אני גם מעלה איתי גם את כל מה שנשבר ונפל בתהליך הבריאה, אל השורש.

מצד אחד, קריאת שמע עובדת במצב בו אני נמצא היום. כל יום ויום אנחנו זקוקים לחדש מוחין ולנוע מאחור לפני. אבל, מצד שני, אני גם נמצא במצב שהוא כמו ראשית הבריאה. כל פעם שאני קורא קריאת שמע יש מקום בו אני כמו בראשית הבריאה כל פעם מחדש. מצד אחד אנחנו מעלים את לאה ממקום המלכות למטה, ברגליים של רחל. מצד שני, לאה כבר נמצאת למעלה, היא לא למטה. רחל נשארת נקודה קטנה, אין לה כוח לקבל את האור ולאה עולה, היא נמצאת תחת רגלי רחל והיא עולה עכשיו. כשאנחנו עולים מ"ן בקריאת שמע, אנחנו גם מתמודדים עם סיפורי יסוד שכל ויום מתבררים על ידינו. גם מבצעים את התנועה היומית שלנו אבל גם נוגעים בתנועות בראשיות שחוזרות, צפות ומתבררות כל פעם מחדש.

אחורי או"א נפלו בראשית הבריאה, יחד עם נפילת ז"א ונוק', בביטול המלכים של עולם האצילות בשמועה רביעית חמישית. בכל פעם שנעלה מ"ן לאבא ואמא, נברר משהו מהבחינות האלה, מאותם מקומות נפולים ושבורים, לא רק של ז"א ונוק', אלא של או"א. יש משהו נפול ושבור באו"א מעצם זה שהעולם נברא. בתהליכי הבריאה היה תהליכי מיתה, ותהליכי ביטול.

כשאתה בא לקרוא קריאת שמע אתה צריך כוח לעלות. אחרת אנחנו בשמות אלוקים, במוחין דיניקה, בתנועת התדיר. אני יותר עסוק במחשבות על הבנק מאשר לקרוא ק"ש. אני צריך בכלל להיות מסוגל ללכת אל האחד, אל המעבר, לחדש בתוכי תנועה שפורצת את גבולות הקיים שלי, מאפשרת לעולם להיווצר הלאה, מאפשרת לעולם לצאת מן המיצרים, ולחדש ברית מחדש, זה תכליתי.

אבל כשאני בא לקבל עלי עול מלכות שמיים, יש בתוכי חלקים שהם לא רק בקטנות. הם גם באחרות לאירוע הזה. לא אחרות רק מצד שמות אלוקים, אלא גם מצד זה שיש בתוכי אחרות קליפתית, אוטונומיה קיומית שלא מוכנה לקבל עול מלכות שמיים. זה חלק מתהליכי הבריאה. תהליכי הבריאה בצורת מלכי אדום הם גם תהליכים בהם נוצר מקום של אחוריים נפולים. אחוריים נפולים זו היכולת שלי להיות באחור בלא פנים, בצורה נפולה. זה חלק מהרפ"ח ניצוצין שנפלו בעת שבירת הכלים. עכשיו אני רוצה לקרוא קריאת שמע. אני רוצה לחזור לברית, לקבל על עצמי עול מלכות שמיים. אני בהכרח גם מתמודד ומברר משהו מהרפ"ח האלו. מאותם אחוריים נפולים, שעכשיו יכולים לחזור, להיכלל בברית ולבקש הארת פנים, שייכות באחד. לחזור ולהיות חלק ממה שמתעמק וצומח בי מעבר למה שהיה עד אתמול, ברגע הזה שבו אני מקבל עול מלכות שמיים.

עול מלכות שמיים אומר גם התמודדות עם החלק בתוכי שלא רוצה לקבל עול מלכות שמיים. זה החלק של האחר שהוא ההפך מהאחד. זה נכון בקריאת שמע וזה נכון גם בזוגיות. אני רוצה לבוא ל'שמע ישראל ה' אלוקיני ה' אחד', אבל יש בתוכי חלק אחר, שלא בהכרח רוצה להיכנס פנימה לתוך הקשר או לתוך הזוגיות ומעדיף להישאר בתוך האחר שלו. בתוך הזרות שמונחת שם, בקיום האוטונומי, בחירות המפרקת שטמונה בו, הארת אמא שיש בה עלמא דחירות, שמוליד מתוכו סוג של חירות. חופש. חופש אוטונומי.

התנועה אל האחד בהכרח מתחילה מלחדש נקודת ברית. זה מה שאנחנו עושים עכשיו בהרמה של שם ב"ן למלכות עם חמש ידות לתיקון כלי ורוחא, מחדשים ברית במלכות. חידוש הברית במלכות, מגיעה מהארת הפנים העליונה של או"א, שבהכרח גם דוחפת משהו ביכולת שלי להביא ולברר לשם את מה שאני אברר היום, מאותם אחוריים של כל השמות הקדושים שנפלו.

החזרת השמות לשורשם

אם כבר הגעת לבית כנסת, הסיפור כבר אחר. זו כבר בעיה מסוג אחר. כמו שהקוצקער אמר, אם פגע בך מנוול זה מושכהו לביהמ"ד, למה מנוול זה? כי בבית המדרש יש מנוולים אחרים. זה לא אותו סוג של בעיה. יש סוגים שונים של בירורים. יש את העליה של לאה לאמא, לברר את המלכויות של אמא שנפלו בתוך האצילות. פה יש בירור שהוא על הגבול של מחוץ לאצילות, שבעת המלכים של שנפלו שאנחנו מעלים אותם מ"ן לאמא במסגרת התדיר. זה חלק מהשם שהלך לאיבוד. קוראים לי פדיה, זה השם שלי, אבל בעצם זה שם נפול של הנשמה שלי שהלכה לאיבוד וקוראים בשם שלה למציאות שלא חוזרת ונכללת בשורשה. איך היא חלק מהשם האלוקים? איך היא חלק משבעים השמות של הנשמה, של אמא, שהולכות ומתממשות בתוך המציאות והופכות לכל מיני שמות. שמות שמתנתקים ממקורם.

היכולת להכיר ששמך עלינו נקרא וממילא תעשה למען שמך, היא יכולת להבין שהשמות שלנו נושאים בתוכם שמות אלוקים, התגלות אלוקים. אני צריך לקחת את השם הזה, שנמצא במצב של אחר, שעומד לעצמו, ולהחזיר אותו להיות נכלל בשורשו, להיות שם שהוא שם אלוקי, התגלות אלוקית, התגלות של אמא, התגלות של אותה הופעה בוראת שהולכת ומממשת את המציאות ומגלה את הכבוד האלוקי בתוך הופעות המציאות.

כל השמות של המציאות הם סוג של שמות של אמא. חלק מהשבעים שמות שבאים לתוך המציאות. יש כוונות שמכוונים את השילוב של השם שלך בתוך שם הויה. לכלול את שמך בשורשו, כדימוי. להבין שאתה כינוי של השם האלוקי, עוד אחד מהכינויים. הקב"ה יכול להופיע בשבעים שמות, שבעים פנים לתורה, שבעים שמות לקב"ה, שבעים נפש שירדו מצריימה, שבעים שרים של אוה"מ.

היכולת שלנו ללכת ולהחזיר את השם, לברר את השם, להחזיר אותו לשורשו ולחבר אותו לע' הגדולה. לשמוע בשם הזה את השם הגדול ובהמשך את השם הקדוש, זה חלק מהתנועה שקורית פה. עד כמה השם שלי הוא אוטונומי וסיפור בפני עצמו, ועד כמה השם שלי הוא הופעת מלכות ה', כמו כל שם במציאות. 'שמך עלינו נקרא' ולא רק עומד בפני עצמו כייצוג שמי שהוא אוטונומי וקיים לעצמו.

במובן הזה, אפשר לחזור עכשיו אל הבעש"ט, לקחת את כל השפה, את כל השמות, להחזיר אותם לשורשם. בזה לתקן את אנרגיית הבריאה. אנרגיית הבריאה זה שמות שנבראו לתוך המציאות דרך תהליכי יצירת השפה, יצירת השמות. ייצרנו ייצוגים שקיימים כביכול לעצמם. אחרים ממקורם. אחרים מההתגלות האלוקית שרצתה להופיע.

יש שני צדדים שאנחנו עושים בתנועת שמע ישראל. אחד, להאיר את הז"ת של אמא על השם שלנו, להאיר בתוך זה את השם ב"ן, לחדש בתוכנו את ה' הידות, לקבל מזה את הרוח לעלות ואת הכוח להעלות מ"ן, לראות את עצמנו כהופעה של המ"ן האלוקי, ההתגלות האלוקית, הבקשה האלוקית, התשוקה האלוקית, הנשמתית שטמונה בתוך בקשת חיינו. השני, הוא גם להעלות את השם, השם שנפל, להחזיר אותו פנימה, להחזיר את השם שנפל לשם הגדול, השם האלוקי.

אנחנו עוד לא קידשנו את השם. החזרנו את השם לבינה. הנשמה רצתה להתגלות, אז היא ירדה לעוה"ז ועכשיו היא מופיעה בתור יוסי. יוסי הוא לא רק קיום אוטונומי, של ישות שנלדה בשנת ותמות עוד 120 שנה בע"ה, אלא הוא גם התגלות נשמתית מסוימת שרצתה להופיע דווקא במופע הזה, בתוך השבעים שנה האלה, בצורות האלה וזה הסיפור שלה. נכון שההופעה הזו התחילה בפנים ועברה לאחור. אבל צריך להחזיר אותה עכשיו מאחור

לפנים. לאסוף את אנרגיית השם מתוך המציאות, ולעלות איתה בשמע ישראל, כדי שאולי בסוף נוכל לרדת מחדש ולהגיד בשכמל"ו. לגלות את כבוד השם האלוקי שמתגלה עלינו בציקי קדירה, שמופיע בנו באיך אנחנו רואים א'ביסעלע בחינה מסוימת של נשיאה של כבוד ה' בחיינו. איך החיים שלנו הם סוג של התגלות שם ה', ייחודית וספציפית לנו.

שם הוי"ה הוא אחד, שם אהי"ה הוא אחד. אבל יש לכל אחד את השם שלו. כל אחד עם השם שלו נושא איכות אחרת של התגלות הבריאה. הכוח של אמא לברוא אינספור שמות, אינספור גילויים, אינספור צירופים, עם שמות שונים. כל אחד ואחד הוא משהו, נושא בתוכו רפ"ח ניצוצין של השמות האלוקיים שנפלו במות המלכים בתוך התרחשויות של אחר, ויצרו עולם של שם שהוא מנותק משורשו. את זה אנחנו רוצים לאסוף בהעלאת מ"ן.

רפ"ח זה רי"ו + ע"ב. רפ"ח זה ארבע פעמים שם ע"ב. רי"ו זה שלוש פעמים שם מ"ב, גבורה בגימטריה. ע"ב זה חסד בגימטריה, והם מתחברים ביחד. ע"ב רי"ו, זה רפ"ח. זה במילים אחרות גם שם שנקרא עיבור. עיבור זה רפ"ח בגימטריה. גם פרח זה רפ"ח. פרח הוא מאד יפה ויש בתוכו המון כוחות חיים שרוצים הפריה. שורש פ"ר מתגלה בתוך הרפ"ח. שורש פ"ר זה כוחות הפירוד, כוחות הגבורה, כוחות ההתפרדות של המציאות. אמא כפרה אדומה. יש פ"ר, יש פרי"ה, יש רפ"ח, כוחות פירוד שנעים אל האחד. מצד אחד זה רפ"ח, מצד שני, זה המקום שאתה יכול לתקן, לתקן את הרפ"ח למקום של העלאת מ"ן. איך ההתפרדות של כוחות המציאות הופכת להיות מקום של עיבור, מקום שמאפשר תהליכי הפריה ויצירת המציאות.

גם ה'ממזר' הוא כמעט רפ"ח (הוא רפ"ז). כל קשר שאין בו קידושין, הולד ממזר, וכל מי שתופסים בו קידושים הולד ממזר. זאת אומרת, אם יש אפשרות להביא את הקשר לקדושה, אפשר לתקן את הרפ"ח ולהפוך את זה לקשר קדוש. אם אני לא יכול לתקן את הרפ"ח כי אין קדושה בקשר, לא אפשרי לקשר הזה לבוא לברית, א"א לייצר בקשר הזה ברית קדושה, אז נשארנו עם רפ"ז, עם ממזר, אנרגיות היפראקטיביות שלא יכולות לבוא לתוך ברית, בצורה מתוקנת, בגוף. לתקן את הרפ"ח, זה לתקן את הממזרות שלנו במובן מסוים, לתוך יכולת לבוא אל ברית קדושה. לאפשר תהליכי עיבור. עכשיו אנחנו מקבלים את הכוח להעלות מ"ן, מחדשים את הברית, גם בתוך המימד הנשי. המימד הנשי, המלכות שלנו מחדשת בתוכה את נקודת הברית. נקודת הברית, כוח להעלות מ"ן. אבל גם אוספת אנרגיית רפ"ח לתוכה, להעלות אותם מ"ן שלנו, ולאפשר לה לעבור תהליכי עיבור. מה שמתעבר פה אלה השמות הנפולים שלנו, כל אנרגיית השם שלנו, שהיא הרצון להתגלות ולהופיע את עצמנו החוצה, שהתנתקה ממקומה.

הסיפור שלנו, הוא שהנפש דנשמה התעוררה, ואמרה לנשמה את צריכה להתגלות, להופיע את השם שלך החוצה. מי אני? מה אני? מה הסיפור שלי? אז הלכתי והתממשת בעולם בז"ת של שבעים שנה. אבל, "טוב שם משמן טוב ויום המוות מיום היוולדו". מה השם שאספתי מתוך העוה"ז? בסוף שם טוב זה כל מה שאנחנו רוצים לאסוף, במובן מסוים. היכולת לאסוף את השם שלנו מתוך כל מסעות החיים שלנו. אבל בדרך, השם הזה מתנתק משורשו ועובר תהליכים של הופעה שמית מוחצנת, של הופעת אחר ייצוגית, חפצית, מחפשת כבוד.

ק"ש קבלת עול מלכות שמיים, מתחילה בלתקן את המלכות, בהקשר שלנו, לתקן את השם שלנו. להחזיר אותו אל האחד. קודם כל ברמת התדיר, ואח"כ ברמת השאינו התדיר. קודם כל ברמת השם שחוזר אל השם הנשמתי שלנו, ואחר כך השם שיחזור לשם הקדוש לנו.

ע"ב יכול להיות מצד אחד שם של חסד, אבל הוא יכול להיות גם שם של אהור. כי שם הוי"ה בריבוע זה ע"ב. יו"ד, יוד ה"א, יו"ד ה"א ו"ו ה"א, זה גם שם ע"ב.

בהערת סוגריים נאמר שמה שכתוב פה דומה לדרוש ארוך שנקרא דרוש הרפ"ח באוצרות חיים. דומה אך לא זהה. מצד אחד יש כאן גם כן רפ"ח שצריכים להתברר כל הזמן, אבל שם כתוב שכל הרפ"ח זה הארות הפנים שנפלו, ופה כתוב שכל הרפ"ח זה אחוריים.